

Μήπως απατήθηκαν οι Απόστολοι ; (Α μέρος)

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Πότε και σε τι απατώμεθα

Οι άνθρωποι μπορεί εύκολα να απατηθούν, σε ό,τι σχέση με τον νου και την καρδιά, δηλαδή:

- σε ιδέες φιλοσοφικές ή πολιτικοκοινωνικές•
- σε ιδέες και απόψεις γύρω από την θρησκεία.

Μα πολύ δύσκολα μπορεί να απατηθούν σε ό,τι έχει σχέση με τις εμπειρίες των αισθήσεων. Γιατί και όταν ακόμη υπάρξει κάποια ανάμιξη εμπειρίας και συναισθημάτων που οδηγεί σε παραίσθηση ή ψευδαίσθηση (δηλ. σε λανθασμένη αντίληψη για την εμπειρία κάποιας αίσθησης), το πράγμα ελέγχεται και ξεδιαλύνεται με σταθερούς κανόνες και επιστημονικές αρχές.

Ας ειπούμε, λοιπόν, ότι οι μαθητές του Χριστού έπεσαν θύματα• ότι απατήθηκαν!

Γεννάται το ερώτημα: Από ποιόν; Από τι;

Στα ερωτήματα αυτά δίδονται οι εξής απαντήσεις:

- α. από τον Χριστό που είχε πάθει νεκροφάνεια•
- β. από δικές τους παραισθήσεις-ψευδαισθήσεις•
- γ. από ένα τυχαίο λάθος τους!

Ας ασχοληθούμε λοιπόν με τις τρεις αυτές θεωρίες να ιδούμε: Στέκουν; Αντέχουν στο φως;

Α' Η θεωρία της νεκροφάνειας

α. θεωρία.

Η θεωρία αυτή αποτελεί επινόηση του Γερμανού πάστορα (Καρόλου Ερρίκου Γεωργίου Βεντουρίνι). Ο Venturini εξέδωσε μεταξύ 1800-1802 μια τρίτομη μυθιστορηματική βιογραφία του Ιησού υπό τον τίτλο *Natürliche Geschichte des grossen Propheten von Nazareth* (η αληθινή ιστορία του μεγάλου προφήτη της Ναζαρέτ).

Ο Βεντουρίνι γράφει ότι:

Ο Χριστός στον Σταυρό δεν είχε πράγματι πεθάνει. Απλώς είχε χάσει τις αισθήσεις του. Είχε πάθει νεκροφάνεια. Από εξάντληση. Και από απώλεια αίματος. Όμως όλοι γύρω του πίστευσαν ότι απέθανε και τον εκήδευσαν. Μα στον τάφο ο Ιησούς συνήλθε. Χάρης στην αγαθή επίδραση της δροσιάς του τάφου και της ... σμυρναλόης. Εκύλισε τον λίθο. Εβγήκε από τον τάφο. Εβάδισε. Επήγε και ευρήκε τους μαθητές Του. Και ... «τους έκαμε», πώς αναστήθηκε! Εκείνοι Τον πίστευσαν. Ο Χριστός, όταν είδε πως είχε κάμει καλά την δουλειά Του, εξαφανίστηκε. Επήγε και εκρύβη στο μοναστήρι των Εσσαίων στο Κουμράν! Και άφησε τους μαθητάς Του να δέρνωνται με την ιδέα, πώς είχε αναστηθεί και αναληφθή στον ουρανό!

β. Λογική θεώρηση της θεωρίας

1. Πολύ «έξυπνη» η θεωρία αυτή! Και μάλιστα για την εποχή του ρομαντισμού, που έκανε τους ανθρώπους να ζουν με νοσηρές φαντασιώσεις! Είναι φανερό, πώς είναι επινόηση ανθρώπου, που πίστευε ότι όλοι γύρω του ήταν βλάκες. Γιατί ακόμη και τότε (1800-1802) σημασία της έδωκαν μόνο ανεγκέφαλοι (= βλάκες).

Αυτό φαίνεται και από το παράδειγμα του Δ.Φ. Στράους. Ο Φιλόσοφος αυτός, παρ' ότι σκεπτικιστής, σεβόμενος τον εαυτό του απέρριψε την θεωρία του Βεντουρίνι σαν παράλογη, σαν αντίθετη στον ορθό λόγο.

Παρ' ότι ο Δ.Φ.Στράους (1808-1874) ΔΕΝ πίστευε για την θεωρία του Βεντουρίνι γράφει:

«Είναι αδύνατο άνθρωπος μισοπεθαμένος να βγη από τον τάφο! Πώς να το κατόρθωνε, αφού μόλις θα έστεκε στα πόδια του;

Μα έστω, ότι ο Χριστός είχε πράγματι πάθει νεκροφάνεια, και

ότι συνήλθε στον τάφο! Μόνο για να σταθή στα πόδια του, μετά από όσα είχε πάθει, χρειαζόταν ένα σωρό φάρμακα δυναμωτικά, επιδέσμους, ιατρική περίθαλψη! είναι ποτέ δυνατό μετά από τόσα πάθη και τόση εξάντληση να μπόρεσε να αποκυλίση τον λίθο; Ένα λίθο που δυο νέες γυναίκες δεν είχαν την δύναμη να τον μετακινήσουν!

Μα έστω! Ας το παραδεχθούμε, ότι και με τέτοιες συνθήκες το κατάφερε να συρθή μέχρι το σπίτι, όπου ήσαν οι μαθητές συνηγμένοι δια τον φόβο των ιουδαίων. Πώς αντί για οίκτο προκάλεσε τόσο θαυμασμό, ώστε να πιστεύσουν ότι είχε νικήσει τον θάνατο;

Μια τέτοια εμφάνιση, το φυσικό ήταν ότι θα έσβηνε κάθε καλή εντύπωση, που τυχόν θα διατηρούσαν από την επικοινωνία μαζί Του κατά το διάστημα της ζωής Του.

Μια τέτοια επικοινωνία το πολύ-πολύ θα τους ωδηγούσε σ' ένα βαθύ αίσθημα οίκτου και συμπόνιας. Μα τότε και επ' ουδενί λόγω δεν θα τους έκανε να νοιώσουν την ανάγκη να Τον προσκυνήσουν σαν θεό, σαν Κύριο της ζωής και του θανάτου».

2. Με άλλα λόγια, ο Στράους διεκήρυξε, ότι ο άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του σαν ον λογικό, δεν μπορεί να αποδεχθή μια τέτοια ανόητη θεωρία. Γιατί δεν στέκει λογικά.

Και όμως το βιβλίο του Βεντουρίνι διαβάστηκε πολύ! Γιατί; Γιατί πολλοί άνθρωποι ψάχνουν για μαλακό μαξιλαράκι. Να κοιμίζονται την συνείδηση τους, να μην τους ελέγχει για τα έργα τους.

γ. Ιατρική θεώρηση της θεωρίας.

Σήμερα τα πράγματα είναι πιο πολύ ξεκαθαρισμένα από ό,τι εφαντάζετο ο Στράους. Γιατί έχει αποδειχθή ιατρικά, ότι περίπτωση νεκροφάνειας ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ.

Ας ιδούμε λοιπόν:

- Πώς εσταυρώθη ο Χριστός.
- Πώς απέθανε ο Χριστός στον Σταυρό.
- Πώς επιστοποιήθη, ότι ο Χριστός είχε πράγματι πεθάνει στον Σταυρό.

Πώς εσταυρώθη ο Χριστός.

Ο Χριστός δεν «έπαθε νεκροφάνεια , ενώ εκοιμάτο ήσυχος στο «κρεβατάκι» Του. Οι τελευταίες Του ημέρες ήσαν ημέρες αφορήτου ψυχικού και σωματικού πόνου. Και τρομερά εξαντλητικές. Ακόμη και για τον πιο ρωμαλέο οργανισμό.

Τις δυο τελευταίες ημέρες ο Ιησούς δεν αναπαύθηκε καθόλου, ούτε για μια στιγμή. Και ψυχολογικά καταπονήθηκε τόσο, ώστε Του παρουσιάσθη το σπανιότατο φαινόμενο της αιμαθιδρωσίας. Ενώ προσευχόταν στο Όρος των Ελαιών «εγένετο εν αγωνία» και εγένετο ο ιδρώς αυτού ωσεί θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην» (Λουκ. 22,44). Το φαινόμενο είναι ιατρικά τεκμηριωμένο, προϋποθέτει ασύλληπτο στην διάνοια εσωτερικό πόνο και επιφέρει ολοσχερή εξάντληση.

Ακολούθησε ένα απίθανης βιαιότητας και μοχθηρίας διήμερο μαρτύριο (εμπτυσμοί, ραπίσματα, κολαφίσματα, γρονθοκοπήματα, κ.ά.), από ανθρώπους που μ' αυτά ενόμιζαν «λατρείαν προσφέρειν τω θεώ» (Ιωάν. 16,2). Με κορύφωση το φραγγέλιο.

Το φραγγέλιο ήταν ένα σατανικής επινόησης μαστίγιο. Αποτελείτο από πολλά λουρίδια πέτσινα στα άκρα των οποίων είχαν προσδεθή αιχμηρά σιδερένια αγγίστρια, που σε κάθε χτύπημα κυριολεκτικά εξέσχιζαν τις σάρκες του τιμωρουμένου, σε βαθμό που να φαίνωνται τα κόκκαλά του! Η φραγγέλωση εγίνετο με τρόπο που να «πιάνη» όλη την έκταση του σώματος από τους ώμους μέχρι τα γόνατα.

Με το φραγγέλιο δεν προσεφέρετο καμμιά απολύτως ιατρική βοήθεια. Έτσι οι συνέπειες της φραγγελώσεως, όχι μόνο παρέμεναν, αλλά και επολλαπλασιάζοντο. Γι' αυτό στάθηκε αδύνατο στον Χριστό να βαστάση τον σταυρό Του. Και ηγγάρευσαν τον Σίμωνα τον Κυρηναίο, ίνα άρη αυτόν (Ματθ. 27,32).

Επακολούθησε η σταύρωση του Ιησού Χριστού κατά το ρωμαϊκό σύστημα• δηλ. τον εκάρφωσαν σε σταυρό σχήματος + (Οι σταυροί των ρωμαίων ήσαν συνήθως σχήματος Τα ή + ή Χ). Οι Πέρσες εκρεμούσαν τους καταδίκους δεμένους από τα χέρια σε ένα σταυρό, που ήταν ένας απλός στύλος. Έχει σήμερα διαπιστωθή ότι

τα καρφιά στα χέρια του καταδίκου ενεπηγνύοντο στον καρπό και όχι στην παλάμη, ώστε άντεχαν να βαστάζουν το βάρος του εσταυρωμένου, χωρίς να σπάζουν τα κόκκαλά του.

2. Πώς απέθανε ο Χριστός στον Σταυρό

Παίρνομε για οδηγό τον καθηγητή Σπ. Μακρή. Γράφει:

«Το αν ο Χριστός απέθανε απάνω στο σταυρό είναι θέμα που έχει απόλυτη συνάφεια με την επιστήμη της ιατρικής. Γιατί αυτή μελετάει την φύση και τις συνέπειες όλων των σωματικών κακώσεων που επιφέρουν την βαθμιαία κατάρρευση των ζωτικών λειτουργιών του σώματος, και αυτή διαπιστώνει, αν έχη επέλθει ο θάνατος.

Αξίζει, λοιπόν, πρώτα από όλα να επισημανθή το ότι: για πρώτη φορά στην ιστορία αμφισβητήθηκε, αν ο Χριστός είχε πεθάνει επάνω στον Σταυρό κατά τον 17ο αιώνα. Και αυτό γιατί τότε, τουλάχιστον στην Ευρώπη, δεν υπήρχαν πια άνθρωποι, που να είχαν κατά κάποιο τρόπο αποκτήσει κάποια – έστω και ελάχιστη – εμπειρία για το πώς πέθαινε ο κατάδικος στον Σταυρό. Έτσι φαντάστηκαν, ότι ο θάνατος επήρχετο από αιμορραγία, από απώλεια αίματος και δυνάμεων.

Μα σήμερα είναι πια γνωστό και τεκμηριωμένο ιατρικά, ότι ο θάνατος στον Σταυρό επήρχετο από ασφυξία».

2. Αυτό ετεκμηριώθη ως εξής:

α. Κατά την διάρκεια του Α' Παγκοσμίου πολέμου (1914-1918) οι Γερμανοί έκαναν χρήση μιας πειθαρχικής ποινής, που την ωνόμαζαν Aufbinden (= ανάρτηση). Έδεναν και εκρεμούσαν τον κατάδικο σε ένα στύλο από τα χέρια, ώστε να μην πατούν τα πόδια του στην γη.

β. Στη θέση αυτή, το βάρος του σώματος τραβούσε ολόκληρο τον άνθρωπο προς τα κάτω. Εσφίγγετο τόσο πολύ το στήθος, ώστε να διακόπτεται η λειτουργία της αναπνοής. Για να αποκαταστήση την αναπνοή του ο κατάδικος έπρεπε – εντείνοντας όλες τις δυνάμεις των βραχιόνων – να ανυψωθή τόσο, ώστε να ελευθερωθή τουλάχιστον η λειτουργία των πνευμόνων. Στην προσπάθεια του να κρατηθή όσο το δυνατόν μακρότερο χρονικό διάστημα ανυψωμένος, κατέβαλλε τόση προσπάθεια, ώστε από την εξάντληση έρρεε

ποταμηδόν από όλο του το σώμα ιδρώτας. Κάτω από τα πόδια των «αναρτημένων» εδημιουργείτο μια κατά κυριολεξία λίμνη από ιδρώτα!

γ. Η μελέτη των περιστατικών και συμπτωμάτων, κάτω από τα οποία απέθνησκαν οι «αναρτημένοι», ωδήγησε τους ιατρούς στα εξής συμπεράσματα:

- Ακόμη και στην περίπτωση που ο «αναρτημένος» είχε υπεράνθρωπη δύναμη και είχε επιδείξει ανάλογες αθλητικές επιδόσεις, οι δυνάμεις του εξαντλούντο πολύ γρήγορα.

- Οι κινήσεις που χρειάζονται για να ανυψωθεί το κορμί του σταυρωμένου για να μπορέσει να αναπνεύσει απέβαιναν όλο και πιο εξαντλητικές και επώδυνες.

- Τελικά ο κατάδικος δεν κατόρθωνε να ανυψωθεί, όσο απαιτείτο για την αναπνοή, και έτσι μετά 3-6 λεπτά επήρχετο θάνατος από ασφυξία.

- Το κάρφωμα στο σταυρό έκανε το μαρτύριο ολίγο πιο οδυνηρό στην αρχή• αλλά επέφερε σε πιο σύντομο χρόνο την πλήρη εξάντληση και άρα τον θάνατο. Από αυτό συμπεραίνομε, ότι το κάρφωμα στον σταυρό (που εφάρμοζαν οι Ρωμαίοι) ήταν φιλανθρωπότερη μορφή σταυρώσεως από την πρόσδεση στον σταυρό (που εφάρμοζαν οι Πέρσες και οι Γερμανοί).

δ. Οι Ρωμαίοι εθεωρούσαν την σταύρωση σαν το πιο απάνθρωπο και φρικώδες μέσο εκτελέσεως (*Deterrimum et crudelissimum supplicium*).

3. Ο Χριστός εξ αιτίας της εξάντλησής Του, που είχε προηγηθεί, έμεινε στον σταυρό μόνο τρεις ώρες. Το χρονικό αυτό διάστημα ήταν ασυνήθιστα μικρό. Και έκαμε τον ηγεμόνα Πόντιο Πιλάτο να απορή, πώς ο Χριστός είχε τόσο γρήγορα πεθάνει (Μαρκ. 15,44)! Αυτή είναι η εξήγηση που μας δίνει η ιατρική επιστήμη. Ο Ιησούς απέθανε από ασφυξία. Μα επειδή ο Ίδιος το ηθέλησε.

- Σήμερα δεν υπάρχει πια ιατρικά καμμιά αμφιβολία, ότι οι κατάδικοι στον σταυρό απέθνησκαν από ασφυξία.

- Έχει τεκμηριωθεί ιατρικά, ότι και μετά από εξάντληση και λιποθυμία, ο από ασφυξία θάνατος δεν ανακόπτεται.

- Οι σταυρωμένοι πέθαιναν από ασφυξία. Σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις.

Πώς επιστοποιήθη ότι ο Χριστός είχε πράγματι πεθάνει στον Σταυρό.

Ο θάνατος του Χριστού στον Σταυρό επιστοποιήθη. Και μάλιστα με ιατρικά έγκυρο τρόπο. Ιδού πως:

Οι Ρωμαίοι λεγεωνάριοι (= στρατιώτες), επαγγελματίες σκληρών τιμωριών, ήξεραν πότε ένας τιμωρημένος είναι λιποθυμισμένος και πότε πραγματικά πεθαμένος. Παρακολουθούσαν άγρυπνα την καλή εκτέλεση των ποινών. Γιατί ο νόμος ώριζε σαφώς, ότι αν ο αρμόδιος στρατιώτης επιστοποιούσε θάνατο που δεν είχε επέλθει πράγματι, καταδικαζόταν σε σταύρωση, λόγω κακής εκτελέσεως του καθήκοντός του.

Όταν οι στρατιώτες είχαν κάποιο λόγο να τελειώνουν γρήγορα με τις εκτελέσεις αυτές, χτυπούσαν τα σκέλη των καταδικασμένων με ένα σιδερένιο λοστό και τους ετσάκιζαν τα οστά των μηρών και των κνημών. Μετά από αυτό ο σταυρωμένος παρέλυε εντελώς και ο από ασφυξία θάνατος επακολουθούσε σε ελάχιστα λεπτά. Η μέθοδος αυτή (επισπεύσεως του θανάτου!) εφαρμόσθηκε στους δύο ληστές, που είχαν σταυρωθή μαζί με τον Κύριο.

Προκειμένου περί του Ιησού, ο αρμόδιος στρατιώτης θέλοντας να πεισθή, ότι είχε πράγματι πεθάνει, «λόγχη την πλευράν αυτού ένυξε• και ευθέως εξήλθε αίμα ύδωρ». Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης που έτυχε να είναι τότε κοντά στον Σταυρό, μας πληροφορεί ότι αυτό το είδε με τα μάτια του. «Και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε και αληθινή εστίν η μαρτυρία αυτού» (Ιωάν. 19,35).

Σήμερα είναι ιατρικά βέβαιο ότι:

- το Αίμα και το Ύδωρ είναι ένα υγρό που δημιουργείται στον χώρο του άνω διαφράγματος λίγη ώρα μετά τον βιολογικό θάνατο του ανθρώπου. Συνεπώς η εκροή υγρού αυτού μαρτυρεί ότι ο βιολογικός θάνατος του Ιησού είχε επέλθει.
- από την πληγή αυτή εμπήκε στον χώρο του άνω διαφράγματος ατμοσφαιρικός αέρας, που, όταν περάση εκεί επιφέρει ακαριαία τον θάνατο (πνευμονοθώρακας).

δ. Συμπέρασμα

Μετά από αυτά, κάθε κουβέντα για νεκροφάνεια του Ιησού δεν είναι παρά αντιεπιστημονικές φλυαρίες.

Όμως το βιβλίο αυτό του Βεντουρίνι επραγματοποίησε πολλές εκδόσεις! Το εδιάβασαν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι! Και τους διέλυσε πνευματικά!

Η θεωρία των ψευδαισθήσεων(συνεχίζεται ...)